

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Από εκατοντάδες χρόνια πολλοί επιστήμονες έχουν μύησει για ένα φαινόμενο περίεργο και δυσκολοεξηγήτο, το οποίο καλούμεν ζωικό μαγνητισμό. Οι επιστήμονες αυτοί πιστεύουν ότι κάθε σώμα ένε γη-μιατό από ηλεκτρικό και ακτινοβολεί γήρω τον ένα πούν από τον η-λεκτρισμό του αυτόν. Και το ανθρώπινο σώμα συνεπώς ακτινοβολεί και έτσι προκαλούντα διάφορα μαγνητικά φαινόμενα.

Ο Νεύτων και ο Μέσμερ παραδεχόντουσαν ότι κάθε άνθρωπος ένε περιτριγυρισμένος από την ιδιαίτερη ατμόσφαιρά του. Ο Ουάιλντ έ-γινεσε άνθρωπος πού το σώμα του περιτριγυριζόταν από φλόγες, όταν περπατούσαν. Ο Μουσσέυ πάλιν αναφέρει ότι στα 1837, κατά την διάρκεια ενός βορειού ανέμου, μία γυναίκα νευρική κράσεως γέμισε μέσα σε μία στιγμή από ηλεκτρισμό, ο οποίος γίνονταν αισθητός με απανθητισμούς, που παραγίνονταν ούτως ή άλλως αυτομάτως το δάχτυλό της στο πρόσωπο του αδελφού της. Αυτό το φαινόμενο κράτησε επί δύο μήνες. Ο Λερσού πάλι μιλεί για κάποιο παθιά, πού γεννήθηκε στο χωριό Σαντοφροβάν και το όποιο περιβάλλετο από μία φερωταία άσπεριδής. Ο Ζωϊκός μαγνητισμός του παιδιού αυτού είχε τέτοια έν-ταση, ώστε τα μικρά μετάλλια αντίκειμενα εναυόντο αυτόματος, όταν τα τοποθετούσαν κοντά του. Το θαυμάσιο αυτό παιδία λέθανε σε ηλικία εννιά μηνών και όταν ψυχογραφούσε εξέπεμπε γήρω του φωτεινές αντανάσεις. Ο διεκθωντής του περιήρουν Ιατρού της Σάλπετριέρης, ο σφοδρός Φεριέ, είχε κάμει τις ακόλουθες παρατηρήσεις σε μία γυναίκα ηλικίας 29 χρόνων :

«Τα δάχτυλα της κυρίας Ν. — γράφει — Έκουν και έλαφρά σώματα, κομμάτια χαρτίου, παχύρο, κολλητικά, φελδσπικά κλπ. Τα υαλλία της όχι μόνον απηύρουν στην έποχή της χτέρας, άλλα είναι και άνωστατα και δούκαλα χρεώνονται. Όταν άκομηθή τέλος πούν στο δέρμα της ένα οποιοδήποτε σώμα, παράγεται ένας έλαφρός φασορισμός.»

Ο Ιατρός Αμά, ο οποίος έμεινε επί αρκετά χρόνια στα μασηθιανά μέρη της Αλγερίας, παρατήρησε πολλές φο-ρές δε κατά τις θεμερές και έπιές ημέρες του θεούς η, πρήξες της ούρας τών άλόγων άποθώνου και έχωριζόντο ή μία από την άλλην. Έπισης το χάιδμα τών άλόγων προκαλούσε απανθήρες.

Ψαυτός ένα από τα μυστήρια της ζωής ένε και ή μεταμηνήσιος. Ο σαρός Αμερικανός καθηγητής της ψυ-χιατρικής Ύολατ, ισόβιος πρόεδρος της αμερικανικής Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, άνεκόνισε κάποτε σχετι-κώς την έξη ή καταληκτική περίπτωση :

Κάποτε χαράκτης, άνομαζόμενος Θάμψων, κατελήφθη ξαυνά από μία άκατάσχετη έπιθυμία να ζωγραφίση. Άν και δεν είχε δε ιδέα ζωγραφικής, άγόρασε τα ά-παρτήματα και άρχισε να λακωνίζει την έπιθυμία του. Τα έργα του, τα πρωτόπλανα του, ήσαν άπίστοο άρωμάτα. Ζωγράφισε κυρίως ταπία. Κ' έλοι οι κριτικοί συμφωνού-σαν ότι οι πίνακες του Θάμψων ήτοιμασαν καταληκτικά σάν να προή-χοντο από τών χροστήρα του περιήρουν τοπογράφου Ζιρφορδ, πού είχε πεθάνει πρό όλίγου καιρού. Ο Θάμψων όταν το άκουσε αυτό, έτρεξε στη χήρα του Ζιρφορδ και την παρακάλεσε να του δείξη τα έργα του ά-νόδου της. Η χήρα δέχτηκε προσφιλάτα. Τότε, όταν ο Θάμψων, ανά-μεσα στα άλλα έργα του μακαρίτη, είδε κ' ένα μαστοτελειωμένο άγριο ταπία, άφησε μία κραγή έκπλήξεως και σφιστάστηκε μισοπισθωτισμέ-νος πάνω σ' ένα καναπέ. Το έργο πού είχε άφησει μαστοτελειωμένο ο Ζιρφορδ το είχε ζωγραφίσει κ' αυτός ο ίδιος ...

—Δουλεύω με την ψυχή του άνόδου σας ! είπε στη χήρα του Ζιρ-φορδ. Η ψυχή του μετοχευτέρηκε στο έρωμα μου, έδωξε τη δική μου ψυχή ή τούλάχιστον την κατέκτησε...

Η ιδέα αυτή κατετάραξε τών πρώην χαράκτη. Ούτε να κοιμηθή, ούτε να ήσυχάση τόν άφησε πλέον. Τέλος ο Θάμψων, από φόβο μήπως παραφρονήσει, κατέφυγε στον κ. Ύολατ. Ο καθηγητής, άφού άκουσε τόν Θάμψων, τόν πήρε και πήγαν μαζί στο σπίτι της χήρας του Ζο-γράφου Ζιρφορδ. Εκεί, άφού είδαν όλα τα έργα του άποθανόντος κα-λιτέχων, ζήτησαν και διάβασαν και το ήμερολόγιό του. Η έρευνα αυ-τή είχε άπορσώδικα άποτελέσματα. Στο ήμερολόγιό του ο Ζιρφορδ έ-γραφε ότι ένας από τούς μεγαλύτερους πόθους του ήταν να ζωγραφί-σει κ' ένα παράδεισο. Λοιπόν, τόν παράδεισο πού ήνευρονταν να ζω-γραφίση ο Ζιρφορδ, είχε αρχίσει να τόν έκτελή πρό καιρού ο Θάμψων !

Κατόων αυτού, ο κ. Ύολατ έξήγησε στην άνακόνισή πού έκανε σχετικάς με την έξαιρετικά σπάνια αυτή περίπτωση μετεμηνήσιος :

—Ο Θάμψων ζωγραφίζει σάν να αντίγραφε προ-τόπλανα έργα, τα όποια προβάλλονται στη φαντασία του, χωρίς να έχη έπίγνωση αυτού του γεγονότος. Έ-νεργει άπος τα μέντοιμα, σάν να εργάζεται από τού καύτος έπιθύλης. Ποιάς άμως ; Ποιάς άλλης από έ-κείνην πού έξοικειεί έπάνου του ή ψυχή του Ζιρφορδ ; Λοιπόν, άλλη έξήγησις δεν ύτάραξει για το φαινόμενο Θάμψων - Ζιρφορδ από την μετεμηνήσιος ...

ποτραπήχτηκε ο μεγάλος αυτός ρήτωρ της αρχαιότητας, άφού πρώτα έξόρισε τα γένεια του και τα μαλλία του, για ν' άναγκά-σει τόν έαυτό του ν' άμείνη άπομονωμένος, ν' μελετήση και ν' άποκτήση τις ώραιότερες γνώσεις της Φιλοσοφίας και της Ρη-τορικής. Περιγράφοντας το φανά, λέει ότι αυτός έχρησίμευε τού Δημοσθένη και ως ναός, και έπειδή άναθε μέσα πάντοτε τη νύχτα μεγάλους λήχνους, άνωμάση σφούς. Έως άμως και από το σχήμα, πού ήταν όμοιο με φανάρι.

Έπειτα, περιγράφει το Ναό του Αίλιου και λέει ότι στην άρχιτεκτονική του μοιάζει λίγο με τούς αρχαίους ναούς τών Αι-γυπτίων. Θαυμάζει το ναό του Όλυμπίου και ύστερα τ' Άνά-κτορα τού Άδριανού. Στόν Ίλισό σουνάτá μία ώραιότατη γέφυρα, και από τα μεγάλα της τόξα συμπεραίνει ότι το ρυά-κι αυτό θα ήταν άλλοτε μεγάλος ποταμός. Πέρ' από τόν Ίλι-σό, θρσκει ένα μικρό άμφιθέατρο από κει, άνεβαίνοντας, σε ά-πόστασι μισού σταδίου, άπάντα ώραιούς κήπους και σ' αυτούς το μεγαλοπρεπή Ναό της Άφροδίτης, όπως τόν περιγράφει ο Παιουσιάν, και όπου θρσκόσαν άλλοτε το άγάλμα της θεάς του Έρωτος, έργο άξιοθαύμαστο. Έκεί κοντα είδε έναν πύργο πού έχρησίμευε ως Ακαδημία τού Πλάτωνος. Ο περιήρτης μιλεί παρακάτω για τούς κατοίκους τών Αθηνών και αναφέ-ρει τί είπε γ' αυτούς ο Άπόστολος Λουκάς: «Οι Αθηναίοι περ-νούν τόν καιρό του, λέγοντας και μαθαίνοντας τά νέα του κό-σμου». Δηλ. χασομήρηδες!...

Έν τούτοις, ο πατήρ Μπουμπέν θρσκει ότι άκόμη και στην έ-ποχή έκείνη ή ρητορική και ή φιλοσοφία δεν είχαν όλότελα χα-σθή από τας Αθήνας. Συνομίλησε με τού σοφού Αθηναίου Δημή-τριου Βενιζέλο, πού είχε σπουδάσει φιλοσοφία στη Βενετία, και ζώσε παραβιώντας μαθήματα στις καλύτερες οικογένειες. Δεν έξέρι, λέει, πού να θρσκόσαν τα περιήματα αγάλματα της Ή-ρας, της Δήμητρας, και οι μεγαλοπρεπείς τούθους τού Μενάν-δρου, τού Εuryπίδου, τού Περικλέους, τού Φοκλιόνος, ούτε τ' ά-γάλματα του Κέκροπος, τού Φιλίππου τού Μακε-δόνας, τού Μεγάλου Άλεξάνδρου, τού Βρούτου, τού Κασσίου και άλλων έπιφανών άνδρων, ούτε ή Σχολή τού Πολεμαίου και οι θομοί τού Έλέους, της Άγνόνητος και της Εύθυμίας. Δεν θρσκει ούτε ίχνος από το Ναό όπου ο Άπόστολος Παύλος έκίρυξε για πρώτη φορά τού Θεού Λόγου στην πό-λη τού Άγνώστου Θεού. Όστόσο, ύπήρξαν στην έ-ποχή έκείνη, δηλ. πρό 262 έτών, αρκετά άρχαία μνημεία πού έξαφανίστηκαν άργότερα, άφού εκλε-μαν τ' αγάλματά τους ο εν έλόν.

Άν ο πατήρ Μπουμπέν ήταν δυνατόν να έχη ά-πό τη χώρα τών σκιών και να έπισκεφθή τας ση-μερινάς Αθήνας, θέσσεια δεν θ' άνεγνώριζε τού μι-κρού χωριού τού 17ου αιώνος. Γιατί στη θέσι του θα έβλεπε μία πρωτεύουσα πολύ μεγαλειότερη από τού Παρίσι της έποχής του, μία Αθήνα με σουοικισμούς και πο-ύκατοικίες, γεμάτη ζωή.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Κάποτε ο γελωτοποιός της βασιλίσσης Έλισάβετ της Αγγλίας Σωγγάν δανείστηκε από τού βασιλικό ταμείο εκατό λίρες, τις όποιες ύ-ποσχέθηκε να έπιστρέψη μία άρισμένη ημέρα. Όταν ήρτασε ή ημέρα να έξοφλήση τού χρέος του, ο Σωγγάν παρουσιάστηκε στη βασιλίσσα του και την παρακάλεσε να τού δοθή παράτασις. Η Έλισάβετ τού την έδωσε, άλλ' όταν πέρασε και ή καινούργια ήρθεσσία, τού πορτοφολιού τού Σωγγάν ήσαν και πάλιν άδεια.

Τότε ο γελωτοποιός, πού φοβόταν την βασιλίσσα σέβητηκε τού άκό-λωνθο τέχνασμα, για ν' άλλάξη από την ύποχρέωσή του :

Παραγγέλλει ένα φέρετρο στα μέτρα του και την ημέρα πού έφρο-κειτο να περάση ή Έλισάβετ από τού σπίτι του το τοποθέτησε μωροστά στην πόρτα του και κρότησε μέσα σ' αυτό. Όταν πέρασε ή βασιλίσσα και είδε τού φέρετρο, στάθηκε και ρώτησε έναν άνδρα, πού στεκόταν πλάι σ' αυτό :

- Τίνος ένε αυτό τού φέρετρο ;
- Τού ταπεινού σου δούλου Σωγγάν ! άποκρίθηκε έκείνος.
- Τι κώμα ! φώναξε ή Έλισάβετ. Ήταν άληθινά λαιμάτος πάλιμος ο μακαρίτης. Μου χροστούσε εκατό λίρες... Τώρα β μωός τίς σήνω από τα κατήσχηά μου...
- Εύχαριστώ για τη γενναιοσύνη σας, Μεγαλειό-τάτη ! φώναξε άμέσως ο γελωτοποιός, άφρονώντας τού σκεπάσμου τού φερέτρου. Η βασιλική Σας χάρι-μού άποδοθεί τη ζωή ...

